Decision

Roy Hilligoss

Even after a year, Chad still called us Aunt Pat and Uncle Bill. But we thought our job had become that of mother and father – until that letter arrived from the 6th Artillery headquarters in North Africa in our mailbox in East Orange, New Jersey.

Chad had come to us as an English refugee. He was supposed to stay until they had put "Mr. Hitler in the bag," as he expressed it, and he could go back to his adored father, Major Jollison of the Royal Artillery. In other words, he had been sent to the United States like many other English children to live with an American family for the duration of the war, after which time he planned to return home to London.

But Major Jollison had been killed while resisting a Nazi tank attack in the North African desert.

Chad had taken the news without the slightest show of emotion. Probably Pat and I alone realized the sharp pain that must have torn through his young heart when he learned that his father was dead. He was English and his people were fighting a desperate battle, so he could not let his own individual tragedy show.

England meant much to him, but when he had recovered a little from the shock he seemed resigned to living with us and becoming an American. He had had no one else but his father.

"I shall try very hard," he told us seriously in that thin, rather sharp voice of his, "to be as you would want your own boy to be. I shall get onto your American ways as quickly as I can and try to make you quite proud of me."

Karar

Roy Hilligoss

Aradan bir yıl geçmesine rağmen, Chad bizi, Pat teyze ve Bill amca diye çağırıyordu. Ama biz ona, ana baba gibi davranma yönünde kendimizi sorumlu hissediyorduk. Taki, Kuzey Afrika'daki 6ncı Topçu Alayı'ndan, New Jersey'nin, Doğu Orange kasabasında bulunan evimizin posta kutusuna gelen mektubu okuyana kadar.

Chad, bizim yanımıza bir İngiliz mülteci olarak gelmişti. Onun sözüyle İngilizler'in, Hitler'in işini bitireceği ve çok sevdiği babası, Kraliyet Topçu Birliği'nden Binbaşı Jollison'un yanına geri döneceği zamana kadar kalmak üzere gelmişti. Başka bir deyişle, diğer bir çok çocuk gibi, o da Amerika'ya savaş sona erinceye kadar bir Amerikan ailesinin yanında kalması için gönderilmişti. Belli bir süre sonra da Londra'ya, memleketine geri dönmeyi planlıyordu.

Ama Binbaşı Jollison, Kuzey Afrika Çölü'nde, bir Nazi Tank taarruzuna karşı koyarken ölmüştü.

Chad babasının ölümünü öğrendiği zaman, yüzünde en küçük bir üzüntü emaresi belirmedi. Ancak Pat ve ben, babasının ölüm haberini aldığı zaman gencecik kalbini yırtarcasına batan keskin bir acı saplandığını hissettik. Ama o bir İngiliz idi ve halkı ümitsiz bir savaşın göbeğinde mücadele veriyordu. Öyleyse, kendi kişisel üzüntülerini göstermeye hakkı yoktu.

İngiltere, ona çok şey ifade ediyordu, ama şoktan kendini biraz kurtardıktan sonra, kaderine boyun eğmiş görünerek, bizimle yaşamaya ve bir Amerikan olmaya razı oldu. Babasından başka hiç kimsesi de yoktu zaten.

O ince ve nispeten keskin sesiyle, gayet ciddi bir şekilde: "Bütün gücümle kendi oğlunuzun nasıl olmasını istiyorsanız öyle bir çocuk olmaya çalışacağım. Amerikan yaşayış tarzına, gelenek ve göreneklerine, yapabildiğim kadar çabuk ayak uydurarak, benimle gurur duymanızı sağlayacağım" dedi ve

He smiled. “I shall even admire your Revolutionary patriots.”

So we could not help loving him, you see, and hoping he really wanted to stay with us forever, even after the war had ended.

He did brilliantly, and an early problem – the way the other boys at school kidded him about his English accent and manners – had disappeared. Everyone in town knew how bravely his father had died, and this gave Chad a certain romantic interest.

In fact everything had gone beautifully – till that letter came from a member of the 6th Artillery, Captain Burroughs. The 6th Artillery had been Major Jollison’s military unit.

Pat held the letter out to me one evening, the moment I came in the door. But she was too upset emotionally to wait until I read it.

“He was terribly fond of Chad’s father, Bill,” she said. “And he’d like to offer Chad a place to live – with his mother in her home just outside London.”

I looked up from letter. “He says he recognizes the danger.”

“But he’s like all Englishmen, I suppose,” Pat said. “Rain or shine, bombs or no bombs, they think that England is the only place in the world to live. And of course he thinks Chad will be company for his mother. She’s old and alone…. Oh, Bill, do you think he’ll go?”

I shook my head. “I don’t know. But I’ve been afraid he would some day.”

“But he has no relatives there. Surely he’d rather be with us….”

“It’s like you said – rain or shine. And he’s not really our boy, Pat; we just hope he would be, and he’s tried to pretend.”

gülerek ekledi: “Hatta sizin bağımsızlık savaşı kahramanlarınıza da hayran olacağım.”

Böyle bir çocuğu sevmemek imkansızdı. Hatta onu o kadar çok seviyorduk ki, savaş sona erdikten sonra da, bizimle her zaman kalacağını umuyorduk.

Çok çabuk yaşam koşullarımıza ayak uydurdu ama kısa bir süre sonra karşılaştığımız bir problem – Okuldaki diğer çocukların, onun İngiliz aksanıyla ve tarzıyla alay etmeleri – de ortadan kalktı. Şehirdeki herkes, babasının ne kadar cesurca öldüğünü biliyordu. Bu da Chad’e bir sempati kazandırıyordu.

6ncı Topçu Alayı’ndan Yüzbaşı Burroughs tarafından gönderilen mektup bize ulaşana kadar her şey gayet güzel gidiyordu. 6 ncı Topçu Alayı, Binbaşı Jollison’un askeri birliğiydi.

Pat, bir akşam eve geldiğimde, kapıdan girer girmez, mektubu bana uzattı. O kadar üzgün ve duygu yüklüydü ki ben mektubu okuyuncaya kadar zor sabretti.

“Chad’in babasını çok severmiş, Bill ve Chad’e Londra’nın biraz dışında kendi annesinin evinde yaşamayı öneriyor” dedi.

Mektuptan kafamı kaldırdım ve: “Tehlikenin farkında olduğunu söylüyor” dedim.

Pat heyecanla: “Ama o da bütün diğer İngilizler gibi. Yağmur veya güneş; bomba olsun veya olmasın; hepsi, İngiltere’nin dünya üzerinde yaşanabilecek tek yer olduğunu düşünürler. Chad’in annesine can yoldaşlığı yapacağını söylüyor. O yaşlı ve yalnız bir kadın… Bill, sence gerçekten de gider mi?”

Kafamı salladım: “Bilmiyorum. Ama uzun zamandır bir gün gitmesinden korkuyordum” dedim.

“Ama orada hiç akrabası yok. Şüphesiz bizimle kalmayı tercih eder” dedi Pat.

“Senin de dediğin gibi yağmur veya güneş. Zaten o, bizim çocuğumuz da değil Pat. Biz sadece onun bizim oğlumuz olmasını istedik, o da öyle yapmaya çalıştı, hepsi bu” dedim.

She sighed. “I know, I was only hoping, not talking sense. Well…” she took my arm, “ – let’s go up to his room and tell him.”

Chad was lying on his small stomach, reading, when we entered his room. He got quickly to his feet and shook my hand – he always did that when I got home evenings. “How’d the stock market go today, Uncle Bill?” He was picking up our ways fast.

I handed him the letter.

I watched his blue eyes move quickly back and forth across the page, and when they reached the bottom they stayed there. He was thinking rapidly. Suddenly I knew he’d made his decision because his face lost all expression: a habit of his.

“Are you going dear?” Pat asked softly.

He nodded. “I must, Aunt Pat.”

“They’re raining bombs on London, son,” I said.

“I know,” he said. “That’s why I’m going.”

“I don’t understand,” I said.

“I mean…” for a moment he paused,” – well, when your country’s having its most difficult times, that’s when it needs you most.”

That sounded a bit too grown-up, too like something he had read somewhere. I looked suspiciously at him, but his eyes met mine bravely. “All right, son,” I said. “I’m sorry, but if you….”

“I’m sorry too,” he said quickly. “Really, Uncle Bill. But I must go.”

“I’d better finish getting dinner,” Pat said in a queer voice, and left us.

“And I have to wash,” Chad said steadily.

I was left, staring down at the letter from Captain Burroughs, already missing these strange youngster as if he’d been all our own from the very start.

Pat derin bir iç çekti: “Biliyorum, sadece öyle olmasını umuyorum, duygusal konuşmak amacında değilim. Yani…” elimi tuttu ve “Haydi, odasına gidip ona söyleyelim” dedi.

Odaya girdiğimizde, Chad uzanmış kitap okuyordu. Her akşam eve geldiğimde yaptığı gibi, ayağa kalktı ve elimi sıktı. “Bugün borsa nasıl gitti?” dye sordu. Bizim yaşamımıza çabuk ayak uyduruyordu.

Mektubu ona uzattım. Mavi gözlerinin sayfanın sağına soluna süratle hareket edişini seyrettim. Sayfanın sonuna geldiğinde gözleri orada kaldı. Hızlı düşünüyordu. Birden, kararını verdiğini anladım. Çünkü, yüzündeki bütün o ifade silinmişti. Bu, onun bir alışkanlığıydı.

“Gidiyor musun, hayatım?” diye sordu Pat, hafifçe.

Onaylarcasına kafa salladı: “Gitmeliyim, Pat teyze” dedi.

“Londra’nın üstüne yağmur gibi bomba yağdırıyorlar, evlat” dedim.

“Biliyorum, zaten bu yüzden gidiyorum” dedi.

“Anlamıyorum” dedim.

“Söylemek istediğim…” bir süre durakladı ve “Yani, ülkenizin en zor zamanlarını yaşadığı an, size en fazla ihtiyaç duyduğu andır” dedi.

Bu sözler bir parça, çok daha büyük insanların söylediği sözler gibi göründü. Sanki bir yerlerden okumuştu. Şüpheli bir şekilde ona baktım ama gözlerini cesurca benimkilere dikti. “Pekala, evlat” dedim. “Üzgünüm, ama eğer…”

“ Ben de üzgünüm” dedi hemen. “Gerçekten, Bill Amca. Ama gitmek zorundayım.”

“Ben akşam yemeğini hazırlasam iyi olacak” dedi Pat garip bir ses tonuyla ve odadan ayrıldı.

“Ben de duş almalıyım” dedi Chad.

Ben, Yüzbaşı Burroughs’dan gelen mektuba bakar halde kaldım. Şimdiden bu yabancı çocuğu, sanki doğduğundan beri bizimleymiş gibi özlediğimi hissettim.

We didn't talk much about his going. But we might as well have discussed it constantly; it certainly was with us every moment. From that first night, on through the week following, there were few signs of cheerfulness in our house.

But the evening I came home with final details about his trip to New York, where a friend of mine would take charge and get him safely onto the boat…well, that about finished it. Chad's quiet unrevealing face didn't change a bit, but Pat looked at me as if I would struck her. I knew how she felt.

Late that night I woke up, frightened, sure I had heard Chad crying in the next room. But it was Pat.

"You are crying, darling?"

"Of course," she said shakily. "Oh, Bill, it hurts to lose him."

I held her close. "I know so well," I said. "He's like our own boy."

And then so quickly, it was the day for Chad to leave us. I had stayed home to drive him to the station, but Pat wasn't going alone. She said she simply couldn't take it.

The three of us were standing in the doorway, just standing there with little to say. Chad was wearing the same clothes he had come to America in – he had wanted to wear them – the short coat, the small cap, the wool stockings that left his knees bear. But when we had first seen him on a dock in New York, he had been looking about him defiantly, with his chin out, trying to hide his fears; now his face was serious, his lower lip pulled slightly in.

"I've been happy here," he said.

He was interrupted by the mailman, who handed a letter to Pat. She passed it on to me.

"Goodbye, Chad," she said weakly. "Always remember that we…."

Gidişi hakkında fazla konuşmadık. Yine de sürekli bu konu hakkında tartıştık. Çünkü bu konu her an bizimle birlikteydi. Bu ilk geceden itibaren, geçen bir hafta boyunca evimizde çok az bir mutluluk havası vardı.

O akşam eve, onun New York'a gidişiyle ilgili son detaylarla geldim. New York'ta da bir arkadaşım ona göz kulak olup, güvenle gemiye binmesini sağlayacaktı. İşte o anda, evde kalan son mutluluk ışıkları da söndü.

Chad sakindi. Anlamsız yüz ifadesinde hiç değişiklik olmadı. Ama pat, sanki onu fena halde hırpalamışım gibi bakıyordu bana. Neler hissettiğini biliyordum.

Gece geç saatte, Chad'in olduğuna emin olduğum bir ağlama sesiyle irkildim. Ama ağlayan, Pat idi.

"Ağlıyor musun, hayatım?" diye sordum.

"Elbette" dedi titreyen sesiyle. "Onu kaybetmek çok acı veriyor."

Onu kucakladım ve: "Çok iyi biliyorum" dedim. " Sanki bizim öz oğlumuz gibi."

Sonra kısa sürede, Chad'in bizden ayrılacağı gün geldi çattı. Ben, onu istasyona götürmek için evde kalmıştım ama Pat, buna kolayca katlanamayacağı için gelmeyeceğini söyledi.

Üçümüz de kapının girişinde, birbirimizle fazla konuşmadan ayakta duruyorduk. Chad, Amerika'ya ilk geldiği zaman giydiği kıyafetlerini giymişti. Kendisi, onları giymek istemişti; kısa bir palto, küçük bir şapka, dizlerine kadar gelen yün çoraplar… Onu, New York'ta limanda ilk gördüğümüzde, buraya geldiğine hiç memnun olmamış gibi bakıyordu. Çenesi dışardaydı ve korkularını gizlemeye çalışıyordu. Şimdi ise yüzünde ciddi bir ifade vardı. Alt dudağı biraz daha diğerine yakındı.

"Burada çok mutluydum" dedi.

Postacı daha fazla konuşmasına engel oldu. Pat'a bir mektup uzattı. Pat mektubu bana verdi. Chad'e dönerek:

"Güle güle, Chad. Her zaman hatırla ki biz…"

“Wait,” I broke in. ”This letter’s from Captain Burroughs.” But my enthusiasm was short – lived. “It’s just a little consolation,” I said. “He says we won’t have to worry about Chad. Mrs. Burroughs is being removed to Australia and Chad is supposed to join her there. There won’t be any bombs anywhere.”

“That’s something,” Pat said.

But Chad was suddenly all animation. “Then I don’t have to go!”

Pat dropped to her knees and stared at him. “You don’t have to go? Didn’t you want to go?”

“Why, no,” Chad said. “But she was a very old lady and all alone in the bombings. I thought I would be able to protect her. But now that she’s been sent to Australia….”

“Why on earth didn’t you tell us how you felt? I demanded.

He seemed a little embarrassed. “I was afraid, “ he said, “that it might seem forward of me to think I could protect Mrs. Burroughs. And I knew you wouldn’t want a son who was forward.”

Pat was half-laughing, half-crying, and hugging wildly. To cover my own feelings I said with an imitation English accent, “then you’re quite happy now, old boy?”

“Quite happy?”. He smiled up at me. “Uncle Bill, I feel like a million bucks!”

Chad Jollison – American schoolboy, our boy.

“Dur!” diye araya girdim. “Bu mektup Yüzbaşı Burroughs’dan.” Ama heyecanım uzun sürmedi: “Yalnızca teselli etmek için yazmış. Chad için endişelenmemizi istiyor. Bayan Burroughs’un Avusturalya’ya gönderildiğini ve Chad’in de ona, orada katılacağını, orada da hiç bomba olmayacağını yazıyor” dedim.

“Bu da bir şey” dedi Pat.

Ama Chad birden, büyük bir coşkuyla:

“O halde gitmeme gerek yok!” dedi.

Pat dizlerinin üzerine düştü ve ona bakakaldı:

“Gitmek zorunda değil misin? Gitmek istemiyor muydun?” diye sordu.

“Neden? Tabi ki hayır” dedi Chad. “Ama o çok yaşlı bir kadındı ve bombaların altında yalnızdı. Ben onu koruyabileceğimi düşünmüştüm. Ama madem ki şimdi o Avustralya’ya gönderildi…”

“Neden daha önce neler hissettiğini bize söylemedin?” diye çıkıştım.

Biraz utanmış görünerek: “Korktum” dedi. “Bayan Burroughs’u korumaya çalışmam bir küstahlık olarak görülür ve siz de küstah bir oğul istemezsiniz diye korktum.”

Pat yarı ağlar, yarı güler bir halde çılgınca ona sarılıyordu. Ben de duygularımı gizlemeye çalışarak, taklit İngiliz aksanıyla: “O halde şimdi gerçekten mutlusun, ihtiyar çocuk” dedim.

“Çok mutlu” gülerek yüzüme baktı ve “Bill Amca, kendimi bulutların üstünde hissediyorum” dedi.

Chad Jollison: Amerikalı öğrenci, bizim oğlumuz…